

SEMENÁČEK

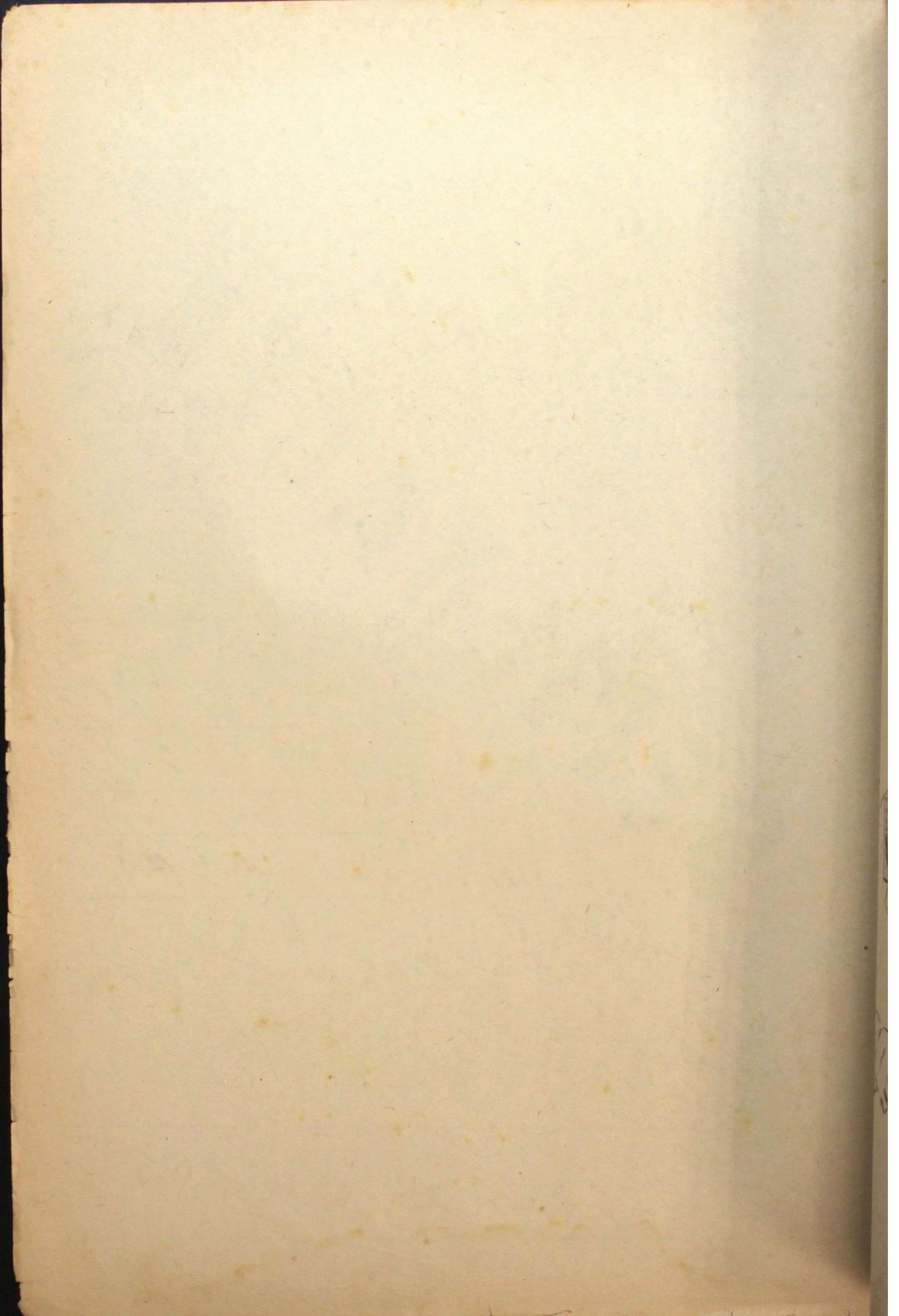
Ročník I.

Číslo: 6.

V Písku, dne 15. VII. 1945.

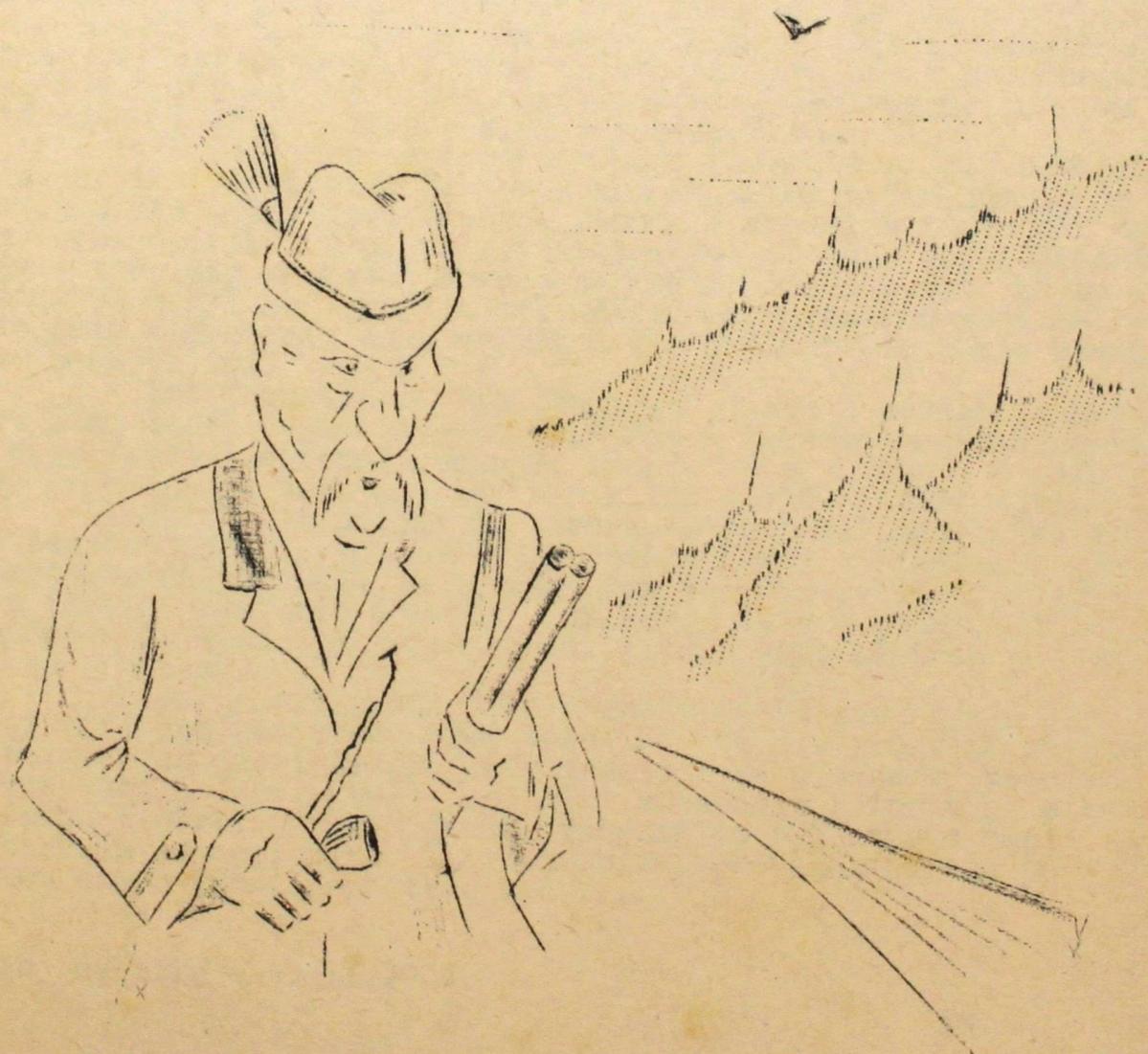
Čtení lesnického dorostu

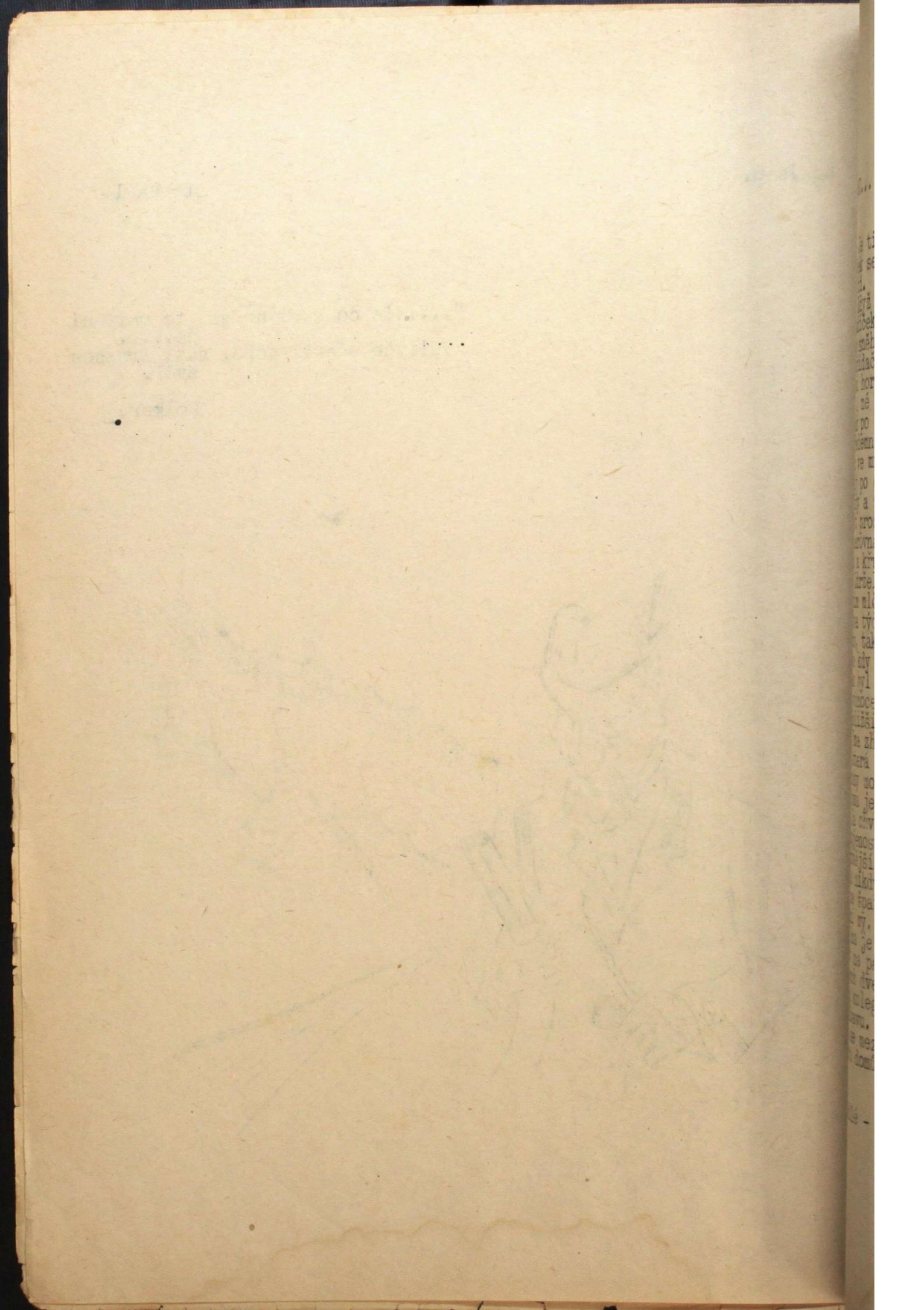
Vydává Studentská rada Státní vyšší lesnické školy v Písku. Redaktor Vlast. Šamal se spolupracovníky.
Redakce a administrace: Písek, Stát. vyšší lesnická škola. Účet u Písecké spořitelny. Obálku tiskne
František Podhajský, knihtiskárna v Písku.



"....ale co strašné je, to umírání
je....."
lysivče ušetři toho, naši krásnou
zvěř.

Wolker.





CESTA DOMU...

Je ticho - tajemné, mlčenlivé ticho. Miliardy sněhových vloček se snáší k zemi a zvětšují bělostnou peřinu vše pokrývající.

Když tak jdu lesem za večerního šera a za padání bílých hvězdiček, zmocnuje se mne melancholie. Stromy obtížené množstvím sněhu, sklánejí své mocné haluze až k zemi. Připomínají mi zblížené, ujařmené lidi. Také tak ohnutí, ale pod tíhou čehosi horšího.

A mé kroky zpívají: křup - křup - křup Zapadám až po kolena do sypkého sněhu. Stopy, které někdo prošlapal předemnou, jsou již téměř neznatelné a já prošlapávám znovu. To ve mně vzbuzuje optimismus, i když jsem zkřehlý a prochladlý po celodenní práci. Uvědomuji si, že nic není pohřbeno navždy a že to co je ztraceno se znova objeví. Zaváře stopy se opět prošlapou a stromy příchodem jara shodí se sebe tínu sněhu a narovnají opět své ohnute hřbety. Usmívám se nad tou myšlenkou a křup - křup - křup - vesele šlapu dál.

Zdržel jsem se trochu a moji kolegové mi již utekli. Jdu sám tím mlčenlivým tichem - sám se sebou vzpominám na domov. Za dva týdny jsou vánoci. Vánoce - kouzelné slovo jak pro malé děcko, tak i pro staříka s kapičkou u nosu. Jeden jediný den v roce kdy se každá rozázená rodina hledí sejít, kdyby každý člen byl na druhém konci světa. My se opět nesejdeme. Již váté vánoci nám bude chybět někdo - někdo kdo vedle maminky je nejbližší.

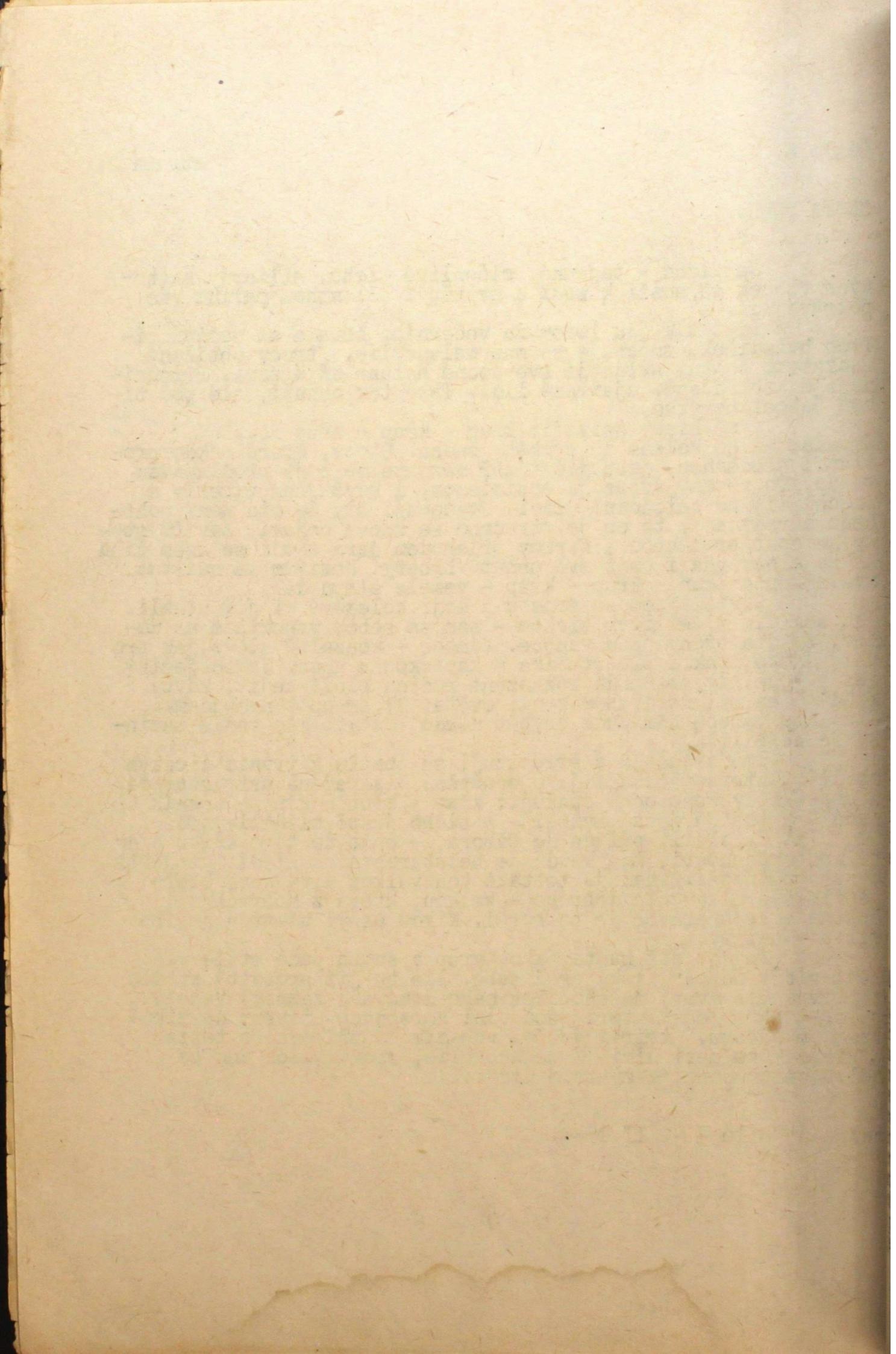
Tma zhoustla a přibližuji se pomalu k prvním lidským obydlím, která vypadají jako opuštěna - zaražená ustrašeností. A moje kroky monotoně opakují: křup - křup - křup - a sníh padá - a tma je ještě hustší - a ticho ještě mlčenlivější.

Za chvíli přijdu do tábora, - opět do toho křiku a do té nespokojenosti, kde každý je bezstarostný a hledí být ještě bezstarostnější. Snad je to také tou válkou - válkou, která nepřinesla nikdy nic dobrého - válkou, která z dobrých dělá špatné a ze špatných ještě horší. Nikdo nebyl ušetřen jejího vlivu - ani my.

Tma je již hustá jako syrup a sněhu padá stále více. Není vidět na pár kroků před sebe. Ale tu již prosvítá světlo z přivřených dveří našeho dřevěného domova a zaznívá veselý smích mých kolegů, kteří jsou plni horečných příprav na mikulášskou zábavu. Otvírám dveře, vcházím do příjemného tepla a ztrácím se mezi nimi. Z melancholie, provázející mne po celou cestu domů, nezůstalo nic

Pséno na Bílé - 4.XII.1944.

Šk.



POMOZTE ZAPOMÍNANÝM!

Šk.

Jednou z nejdůležitějších věcí, na kterou se u nás zapomíná, je starost o zpěvné ptactvo. Musíme s hanbou přiznat, že je malé procento lidí v našem národě, kteří by byli tak hluboce nakloněni přírodě a všemu co v ní žije, aby se postarali apon trochu o ty, jímž prostupující civilisace odnímá stále více možnost přirozeného života. Jsou živočichové, s kterými se chlubí význačná světová musea, jako s jediným exemplářem na světě /elboun nejaponský - Londýn/ a jiná zvířata jsou blízka vymření. Nenasytností a rozpínavostí lidskou byli odsuzeni k zaniku již mnozí živočichové, o kterých se dočteme jenom v pohádkách.

A proto se musíme vzpamatovat! Každý z nás má v sobě apon trochu citu, aby co mu síly stačí snažil se umožnit život těm, kteří nám oblažují život svým zpěvem a oživují nás již beztak pusté zahrady. Jsou to ti nejmenší, nejdrobnější děti přírody, bez kterých by byly naše kraje pouští.

My jsme v této věci daleko pozadu za ostatními národy. Na prvním místě je snad Anglie, která zřizuje pod státním dohledem celé ptačí reservace. Celé ostrovy u pobřeží kyly uprav. pro život tisíců a tisíců těch, které na druhé straně světa titéž lidé chytají do sítí a je pojídají. Jenom v Italii jde počet křepelek chycených za jediný rok do statisíců. Jaký tomá význam, věnuje-li jeden národ celá území ve prospěch ptactva a druzí vymýslejí nová a nová loupací zařízení k jejich ničení. Je to spravedlivé?

Náš národ je vnitrozemský, takže se u nás neoběvují takové spousty tažného ptactva, jako u národů jižních a přimorských. Ale právě proto se musíme snažit uchovat apon to co máme. Láska k přírodě a trochu citu k těm, jimž se život znemožňuje, neuškodí nikomu, ani tomu jenž si myslí, že litovat nálezi ufnukaným ženám a né mužům. Né litovat ale pomáhat. Né pomáhat těm, od nichž můžeme čekat odměnu, ale těm, kteří nám nic nedají, to je známkou velké povahy.

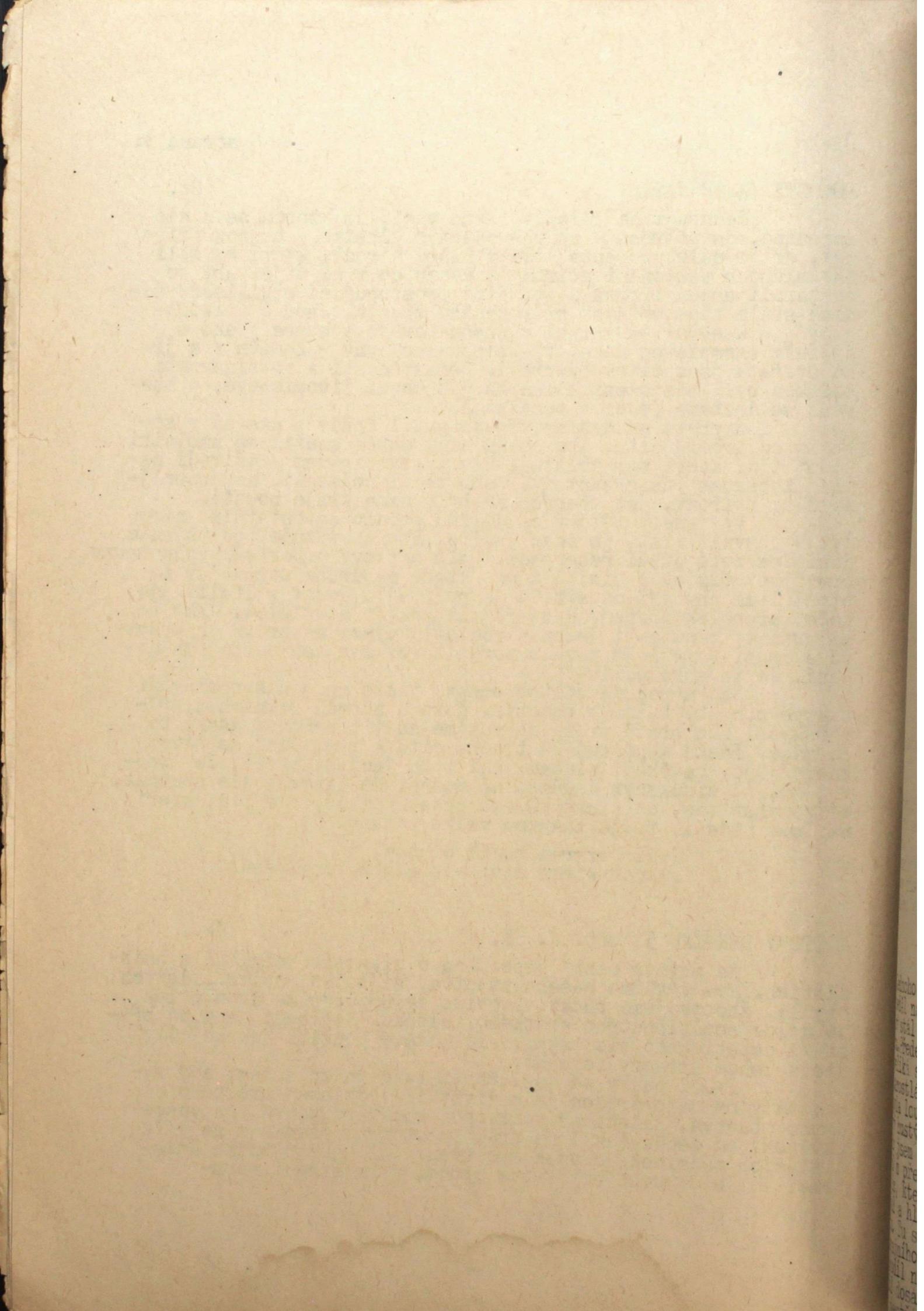
"Našim vzorem budiž slunce,
slunce které dává - a nic z toho nemá!"

MOTTO V DENNÍKU 5. ODD. J. SK.

Šk.

Na prvním místě pojednáme o vlastním hnizdění a hnizdích. Pro většinu našeho ptactva, žijícího poblíž lidských obydlí, zhodovujeme budky. Zrobíme je nijlepše že dvou půlek po délce rozčípnutého krátkého kuláčku. Nejlepší je snad bříza /z estetického hlediska/, ale můžeme použít jakéhokoliv dřeva lehce zpracovatelného.

Ptačí budky se musí řešit takovým způsobem, aby využovaly co nejpřirozenějším životním podmínkám určitého druhu ptactva. Záleží na velikosti budky /utiny/, na výšce zavěšení od země, tak i na průměru stveru. Jednou z nejdůležitějších podmínek je však prostředí, do jakého budku umístíme. To je u kmenců nek větve stromu v prostředí neru-



Číslo 6.

šeném od lidí. Vyvěšování budek na dlouhá, holá bidla, jak se připevní často budky pro špačky, jest nevhodné a nepřírozené. Na takovéto hnizdění si zvyknou právě jen ti z nejnebojácnějších ptáků, jako je na příklad špaček. Ovšem je-li to v místě, kde není žádného strmu, jak to leckde bývá, není jiného východiska.

XXXXX XXXX XXXXXXXXXX

M. M.

H l a d .

/ Dáše/.

Když večera sen hvězdný
usedne nad lesy,
tu duší příboj bezdný,
jak v bouři nebesy.

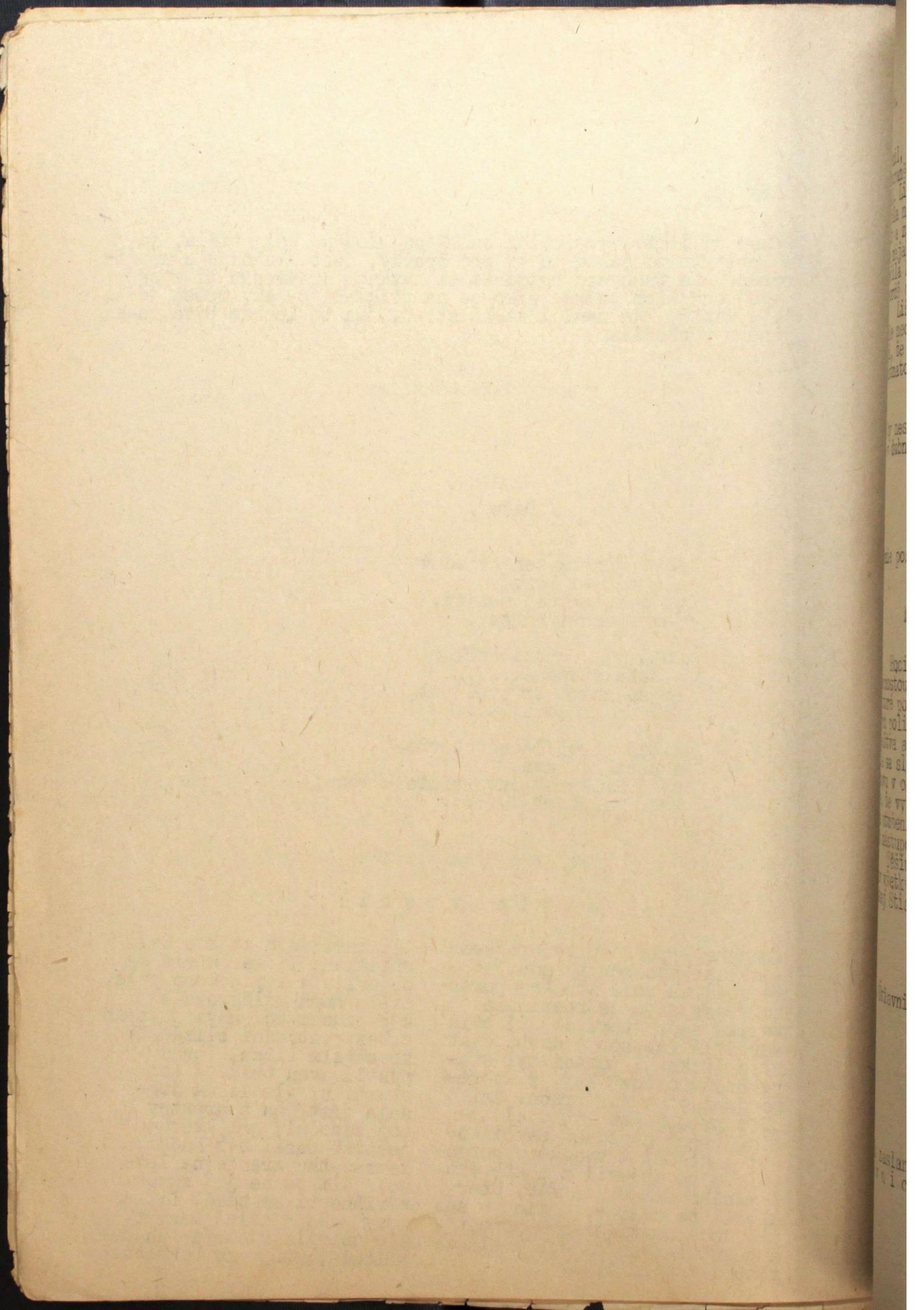
Cási mi v hrudi hořkne
a usta stažená....
Ve spancích krve plápol,
železná ramena....

V šíř náruč lačně otevřem
a usta hladová,
před zrakem kaňným vidím - ženu;
tobě se podobá.....

Z a j í m a v o s t i :

Jednho srpnového večerajsem seděl na vysokém posedu, který stál na rohu starého porostu. Přede mnou se rozpínala veliká seč, která do půl byla zarostlá lupinou a druhá část byla louka. V pozadí byl starý hustý olšový háj, z kterého jsem očekával srnce. Asi 50 m přede mnou hobkoval zajíc, který najednou zakličkoval a hleděl k vysokému porostu. Tu se objevil z některého krajního smrku jestřáb, který uhodil na zajíce. Zajíc se snažil dosáhnouti olšový porost s jestřábem na zádech a hlasitě při tom naříkal....

Asi naříkáním zajíce byla prilákána liška, která se objevila z lupinového pole. Liška hned přičárovala k peroucím se. Když jestřáb v bezprostřední blízkosti zbystril lišku, ihned pustil svou oběť. V tom okamžiku, ale liška dohnala jestřába a urputný boj započal, při kterém jestřáb musel být hned ze začátku zraněn na letce, jelikož se již nemohl zdvihnouti se země. Liška brzy začala silně barvit, ale utočila všemožně na nepřitele, který se houževnatě



tě bránil, při čemž mu vadila jeho poraněná letka. Ale přece podlehl. Liška, jak bylo zřejmo, se chtěla nejprve z toho zápasu zotavit a zacala si olizovat rány. Za nějakou chvíli přeci jen priskočila k jestřábu a odnesla ho v mordě do lupinového pole.

Liška měla zajíce na dosah, ale nechala jej utéci. Z toho usuzuji, že liška radši pernatou, než srstnatou.

P. h.

Jistě by nestřelil v říjnu tetřívka který se dle zákona loví pouze v dubnu a květnu.

Zd.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sdruženie poslucháčov Št. vyš. les. školy v Bán. Štiavnicí.

Mi lí kolegovia!

Hoci dozvuky druhej svetovej vojny akoby kozmickou sotrváčnostou rachotia celúm svetom, na troskách umelých hraníc, ktoré postavili medzi nás naši nepriatelia s pomocou zradných politikov oboch národov, povstáva večný pômník našho priateľstva a spolupráce. Z krvi našich hrdinských bojovníkov zrodila sa sloboda a tak dnes po 7 ročnom odlučení možeme Vás znova v oslobodenej Č S R ako sestersku školu pozdraviť. Veďme, že využijeme teraz možnosť stykov našich sesterských škol k utuženiu priateľstva a spolupráce, ako i ku stretnutiu vašich zástupcov.

Těšíme sa na Vašu odpověď, tímocíme Vám upravný pozdrav všetkých poslucháčov Št. vyš. lesnickej školy v Banskej Štiavnicí.

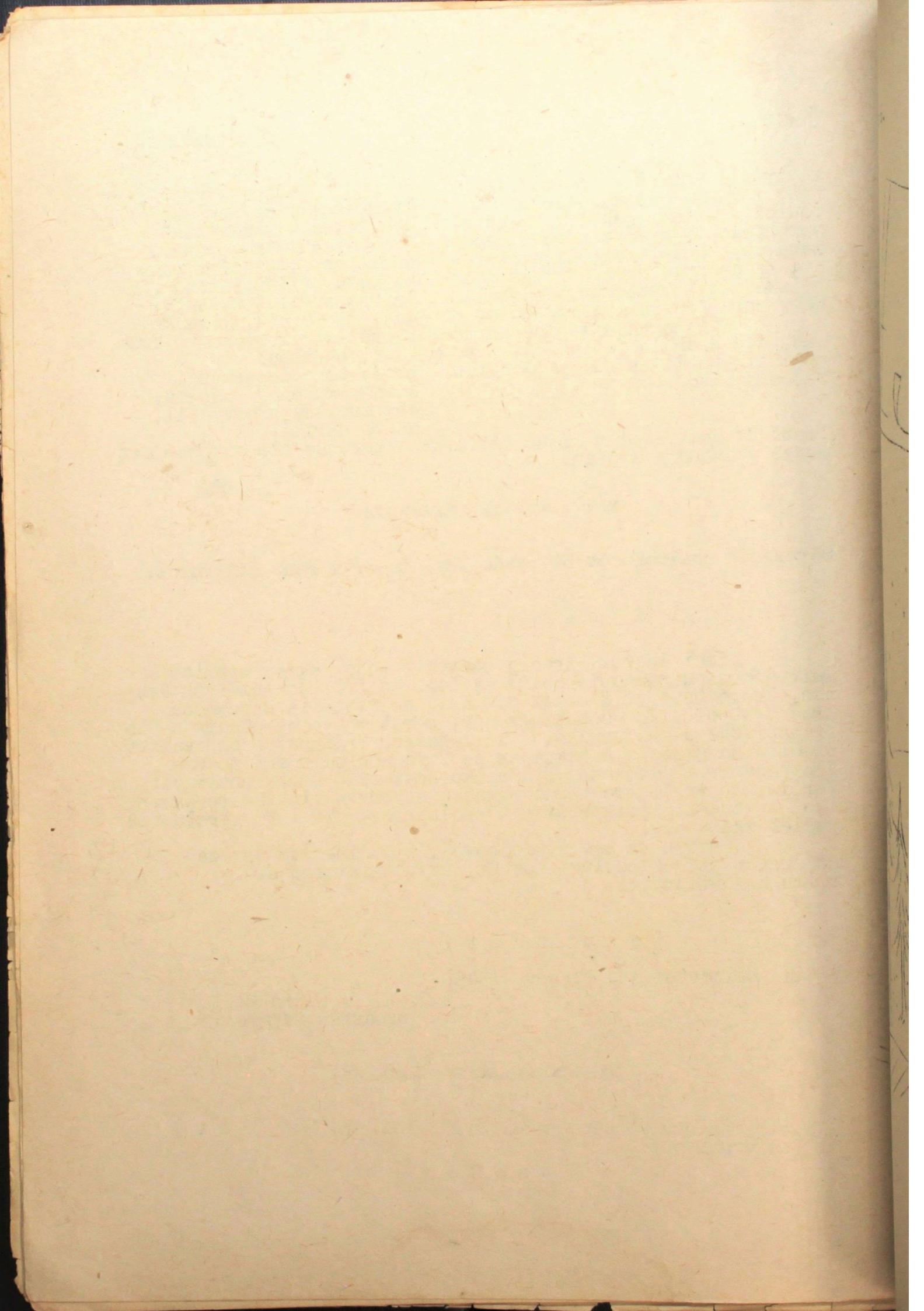
L e s u z d a r !

V Bán. Štiavnicí dňa 7. nov. 1945.

P. Ondráška,
predseda Sdruženia.

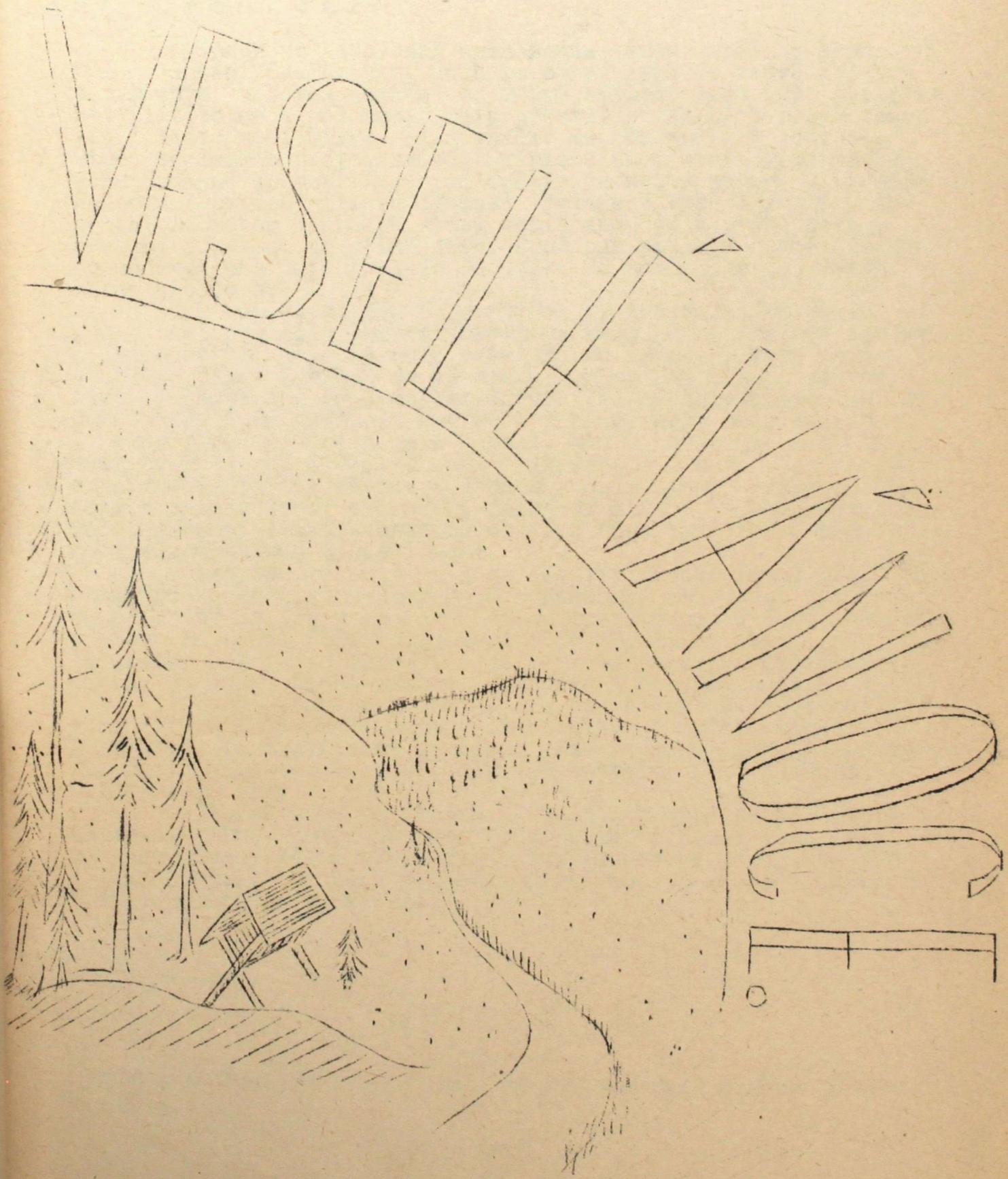
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

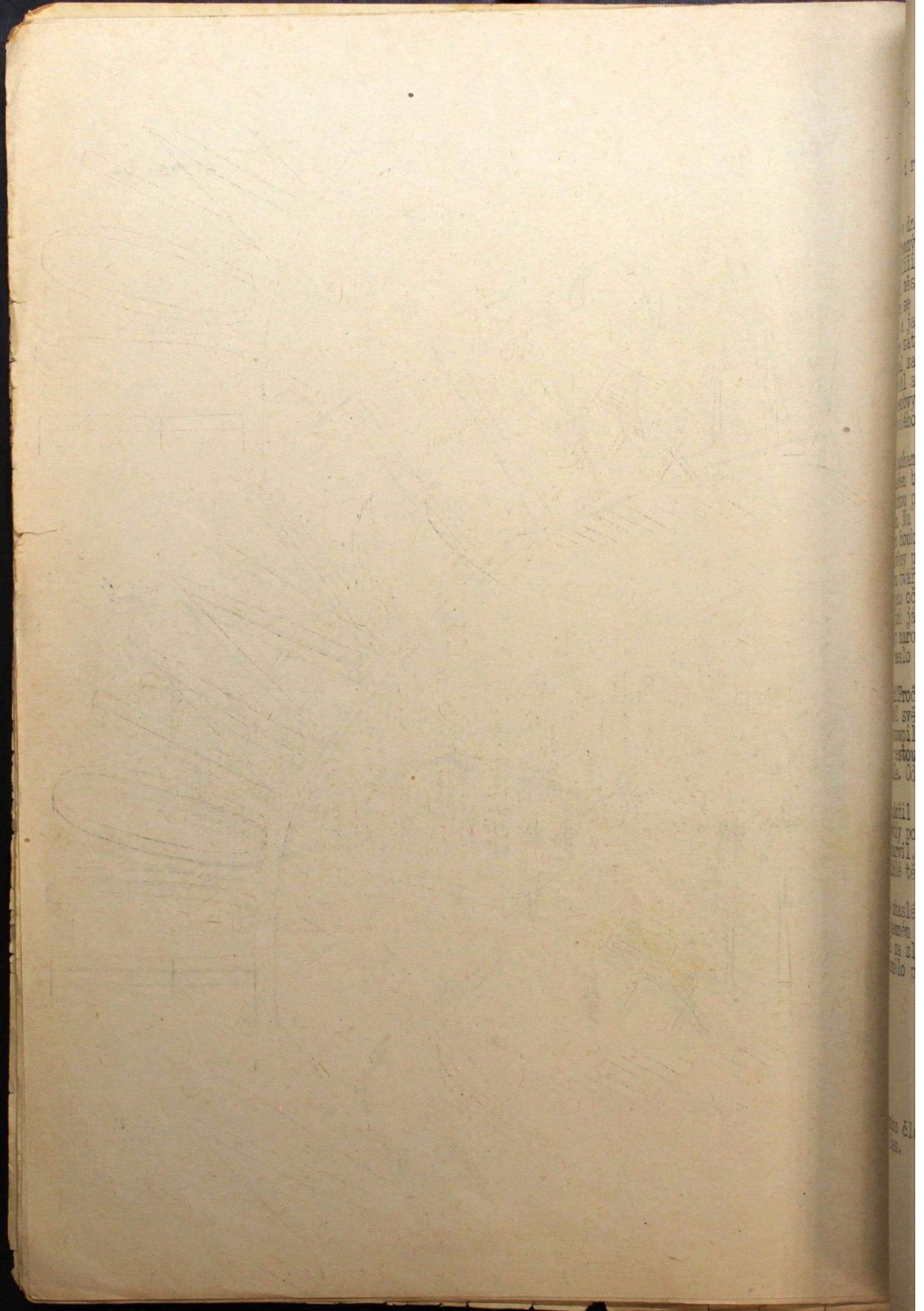
Dopis zaslaný kolegy ze Št. vyšší les. školy v Bán. Štiavnicí.



Číslo 6.

strana 6.





Stědrovečerní.

Večer se snesl nad zasněženým lesem. Ticho a šero bylo v dnešní Svatou noc. Sníh se mírně sypal z tmavé oblohy a s temným šustotem narážel na větve stromů, jako bílá přikrývka. Blízilo se k půl noci. Sníh přestal padat a chvílemi zasvitil měsíc mezi mraky. Bílé mrácky se prohnály po obloze, která se leskla tisíci hvězd. Světlo měsíce zabloudilo na paseku a jasně ji ozářilo. Prodloužily se stíny stromů a na sněhu se zatrptylo miliony démantů. Zmlazeny vyběhl zajíc a zanechal za sebou hlubokou stopu vytlačenou do kyprého sněhu. Přeběhl a zmizel ve stínu lesa. Proč tak utíkal? Možná, že něco neobvyklého jej přivedlo na útek. Či snad hlad jej vyhnal z teplého lože?

V tom slyš! Jasně je slyšet vrzání zmrzlého sněhu pod nohami pozdního chodce. Došel na kraj jasně ozářené paseky. Oblečen byl v kožích a nohy zabalené do hadrů. V ruce nešel krátkou pušku. Zabalil se do houně a usedl do stínu silného dubu. Na hřebenu kdesi zahoukal výr. Král noci vycházel na lov. Jeho houkání se neslo jasnou nocí a několikrát se odrazilo o stěny porostů. Čas pomalu ubíhal. Měsíc chvílemi zastřel svou tvář za cár mraků. Člověk přitisknutý u stromu se nehýbal a jeho oči planuly vášní. Velebným nočním tichem zazněly zvony. Jejich jásavé zvuky přerušily panující klid a velebně zvěstovaly narození Krista. Mohutnou ozvěnou odpovídaly les a zvonění se neslo mrazivou měsíční nocí.

Jen ten co seděl u dubu nevnímal zvuky zvonů. Proč tu ~~se~~ sedí? Proč jako jiní se neraduje z narození toho, jež vykoupit chtěl svět? Co jej vyhnalo do jasné mrazivé noci? Z tmavého lesa vystoupila srnčí rodinka. Nejdříve se držela ve stínu, pak pomalu cestou pokusujíc ostružini se ubírala přes paseku. Ale nedošla. Od dubu zazněl výstřel, zaburácel ozvěnou a zmlkl v dálí.

Zvěř polekána prchala, ale jeden kus se zapotácel a složil se do kyprého sněhu. Žvedl hlavu a svými krásnými světlými pohlížek naposled na bílou nádheru lesa. Sníh kolem se zabarvil. Naposled rozhodil běhy až smrtelná křec natáhla stíhlé tělo srny.

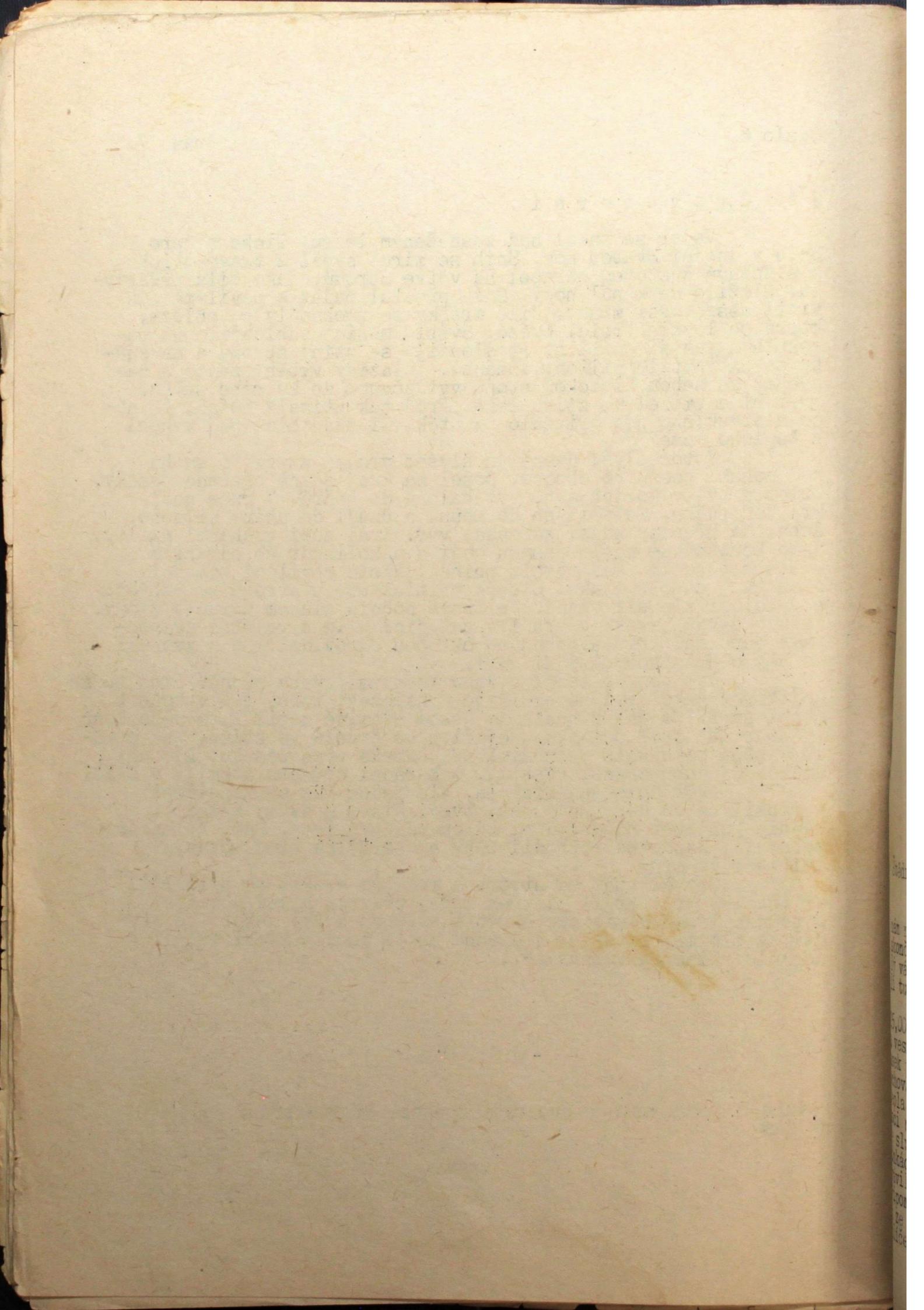
Člověk stal od stromu a rychlým krokem se přiblížil ke zhaslé srně. Hodil jí přes záda, přikryl houní a zmizel v temném lese. Měsíc skryl svoji tvář za mraky jakoby se styděl za zločin, spáchaný v dnešní Svaté noci a kdesi v dálí doznělo půlnocní vyzvánění...

Ka.

- 0 0 0 0 -

Povahu člověka nelépe prozradí způsob, kterým tráví svůj volný čas.

xxxxx



M. M.

L e s .

V chrámech a kaplích se modliti k Bohu?
 Ve stěnách šedých, pod klenbou šerou?
 S modlitbou svojí jdu pod oblohou;
 s modlitbou vroucí, jak pramen čirou.

Les je mi chrámem- překrásným věru,
 barvami hoří ve světle - šeru....
 Zelené koberce hebkého mechu...
 Blankytná obloha tvoří tu střechu....
 Modlím se tiše, ni nešepnu slova,
 modlím se denně tak znova a znova.

Modlím se pohledem,
 modlím se z duše;
 slova jsou ubohá,
 znějí tak hluše...

Obdiv svůj čistý x nádheře skládám,
 která Tyou rukou se dočkala bytí,
 ve svojí modlitbě život jen žadám,
 poznávám, miluji, vážím si žití.

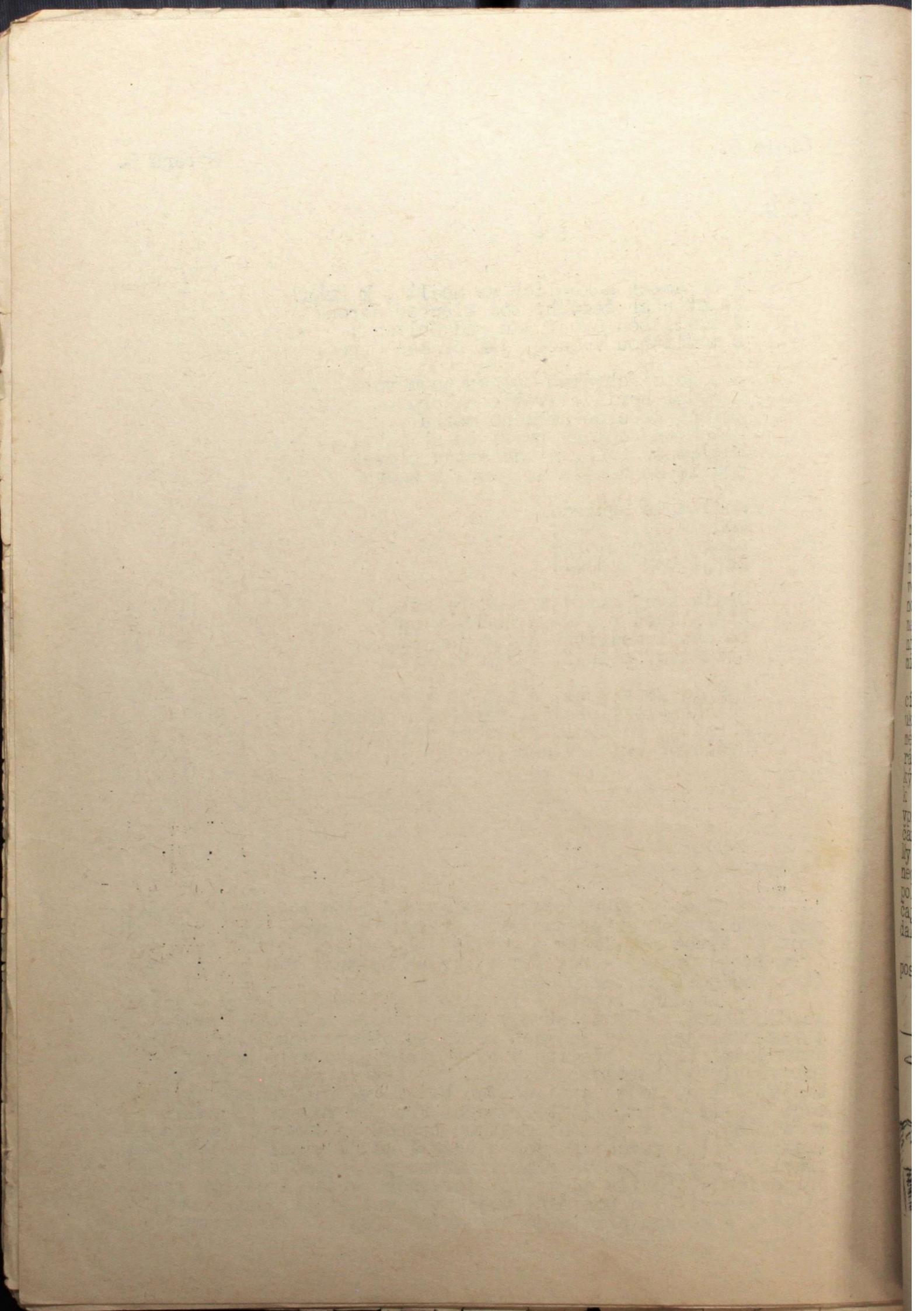
Modlím se v lese, a ten už věru
 všechn lesk předčí, všechnu nádheru.
 Chrám je to boží, vždyť on jej stvořil,
 byčlověk zjihl v něm , krásě se kořil.

XXXXXXXXX XXXXXXXXX

Štědrý den na frontě.

Dnes v pokračování svého "zeleného povolání" vzpomínám na poslední Stědrý večer, ztrávený v první linii. Tam, kde skončil život civilisty a začíná pro vojáka. Vytáh jsem omšelý válečný deník - rok 1944. Úryvek opisuji pro ty, jež neměli tu možnost se tam dostat.

Západní fronta - Francie - obležený přístav a v něm 15,000 Němců. S jedné strany moře, naproti zatopené farmy, a vesnice, jež byly jedihou ochranou obležených Němců. Náš usek podél moře - písčité duny v nichž jako malé hřibky schovávaly se betonové bunkry s chodbami a zákopy. Tam za tepla, větru, deště a písečných bouří byl náš voják. Dny a noci měly až přišel Stědrý den. Pro nás vojáky normální ve službě, ale v duši nezvratnou touhou po domově. Ve vzpomínkách žil u svých drahých a vracel se do minulých let, jež trávil u své rodiny ve vlasti. Malou pozornost a ještě více připomínek vzbudily dárky červeného kříže a našich krajanů ze zámoří. Ten poslední voják v první linii dostal svůj balíček s českým přáním od neznámých krajanů. Náš bunkr



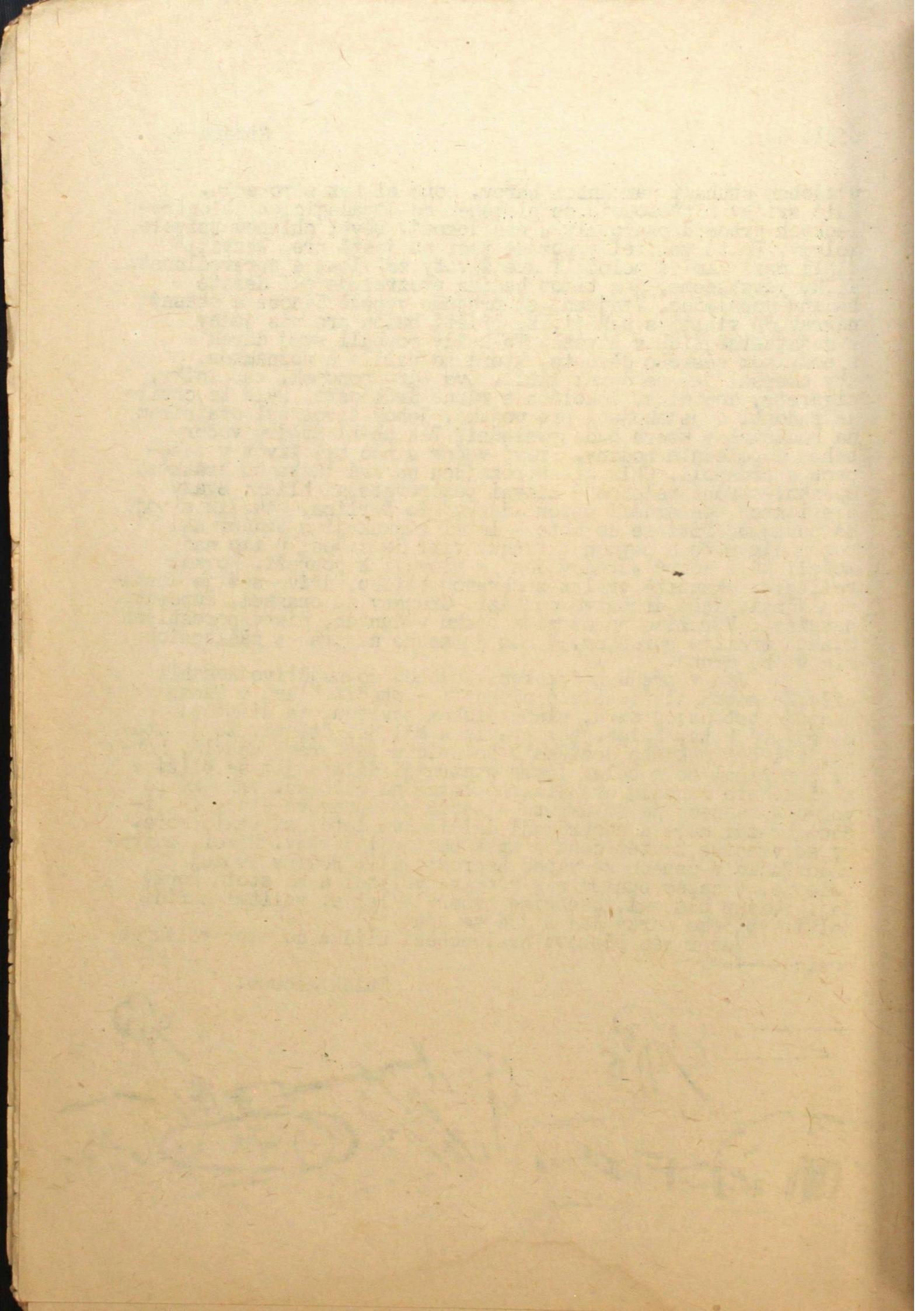
vyzdoven stuhami národních barev, bohučel bez stromečku. Malé svíčky s třesoucím se plamenem od dopadajících dělostřeleckých granátů ozařovaly "náš domov". Děvět chlapců zpívalo koledy. Po té velitel vzpomene těch co ještě před "chvílí" dleli mezi námi a položili své životy za vlast a spravedlnost. Mlčky povstaneme, jen tikot budíka prozrazuje půl desáté hodiny dopoledne. Vzájemně si přejeme veselé Vánoce a šťastný návrat do vlasti s nadějí, že příští budou pro nás jedny z nejštastnějších v životě. Tu každý rozbalí sváj darek s podpisem českého děvčete, která ho balila a poznámkou, aby odepsal jak se dárek líbil. Dva páry ponožek, kapesníky, cigarety, doutníky, čokoláda a různé drobnosti. Byla to chvílka radosti a uspokojení pro vojáka, jehož život byl otazníkem na hodinách - která bude poslední? Tak uběhl Stědrý večer během dopolední hodiny. Fravý večer a noc byl život v zákopech a předpolí. Chlapci se rozejdou na svá lůžka ku krátkému spánku. - Zvoní telefon - hlavní pozorovatelna hlásí: Svazy amerických bombardérů vezou "dárky" do Berlína. Několik strojů má poruchu, řítí se do moře - letci vyskakují s padáky nad rozhraním moře a pevniny. Prudký vítr je zanesl přímo nad moře!! Měli mokrý "Stědrý den" - plovali k pobřeží. Rozkaz velitele: okamžitě vyslat záchrannou hlídku, dříve než je dostanou Němci. Naše družstvo odchází. Granáty za opaskem, automaty nataženy. Vyrazíme po zmrzlém písku v dunách, místy porostlých nízkým trnitým porostem. V něm je mnoho nástrah a nášlapních min všechnu.

Jdu v předu přískokem, abychom co nejdříve dosáhli cíle. Za sebou slyším slabé písknutí - otočím hlavu a kamarád ukazuje betonovou minu, slabě pískem zavátou. Na ní stopa mé gumové boty. Položetem praví: "Měl jsi štěstí, že je stará, měl bys pěkného Ježíška". Do smíchu mně právě nebylo, horší potřínul se s čela. Jdeme patrně dál a již se bližíme k cíli. Moře zaneslo dva šťastné letce na mělčinu. Vrhneme se vpřed a táhneme je do úkrytu - zatím co motorové čluny Angličanů brázdí moře a zachranují další; dva letci si vzalo moře. My se vracíme, toutéž cestou zpět bez jediné rány. Němci, patrně nedoufajíc v úspěch se vůbec neprozradili. Hodiny ukazují poledne. V našem bunkru nás očekává velitel a na stole hořký čaj. Podáme hlášení, ošetříme promrzlé letce, velitel zařídí další. Vypijeme horký čaj a jde se spát.

Večer nás očekává naslouchací hlídka do nepřátelských pozic-----.

Tulák macoun.





Co nového na písecké škole....

..... Vánoční prázdniny začínají 15. prosince a potrvají do 7. ledna 1946.

..... Srdečně vítáme nového pěstitele na naší škole p.prof. Ing. A. Landu a přejeme mu v novém působišti mnoho zdaru a úspěchu.

..... Dne 1. prosince byl uspořádán na ukončenou tanečních hodin večírek v sále u "Zlatého kola".

..... Dne 13. prosince byli žáci na honu ve školním pole sí. Byl to čtvrtý hon. Tentokrát si však žáci ze IV.roč. nezastříleli, přesto, že jejich kolegové z I.roč. honili poctivě. Ale kde je více lišek než zajíců, tam se se zvěří užitkovou asi těžko etkáme. Konečně vizte sami. Výřad honu byl tři zající a je to jistě náhoda, že zase tři lišky byly chybeny. Nebylo bý snad dobré uspořádati po vánocích opět hon, ale tentokrát na liškv?

..... S povděkem kvitujeme podávání černé kávy při nedělním obědě.

- o o u o o -

Pokud budeš řťasten, budeš mít mnoho přátel. Přijdou-li mračné časy, zůstaneš sám.

- o o O o o -

K ukončení starého roku prosíme p.p. odběratele, aby nám, pokud jen trochu mohou, zasílali více příspěvků / články, básně a j./

Pro nedostatek papíru dne 1.1. 1946 "Semenáček" nevyjde.

N a š i m p.p. o d b ě r a t ē l ū m p r e j e m e v p ř í s t í m n o v é m r o c e š t ě s t í , z d a r v p r á c i a s p o k o j e n o s t !

R e d a k c e

Příští číslo vyjde 15. ledna 1946.

Cena 2,50 Kčs / bez poštovného /.

